

Még egyszer a Független Szentségi Mozgalomról

Olvasómat némiképp elbizonytalaníthatja ama első rátekintésre talán irreálisnak ható mennyiségű idő és energia, amit a kérdéses tárgynak vizsgálódásaim során szentelek, valamint egyesek valóságos lap- és papírpazarlásnak érzékelhetik a gondolatmenetnek időről időre alárendelő teret. Imígyen jelen sorok írójának kettős célt és törekvést szükséges szem előtt tartania, elvégre valóban sokkalta szívesebben tenném, ha az Olvasót minduntalan „A Gnózis szakramentális természetéről”, valamint a „COR SOLIS” című köteteimben foglaltakhoz utalhatnám, ámde ismervén a munkásságom irányában megmutatkozó fogadtatás általános minőségét és irányát, voltaképpen erősen álnaiv feltételezés volna részemről annak vélelmezése, hogy egy ilyesféle utalásnak bárminemű értelme lenne. Ugyanígy nem is volna éppen becsületes megoldás, amennyiben a soraimat figyelmükkel megtisztelőkre rögvest egy, illetőleg jelen esetben két, egyenként több száz oldalra rúgó kötetet erőltetnék rá, így jelen pillanatban megelégszem annyival, hogy mintegy vázlatos formában szemléltetem ama jellegzetességet, amely életemnek és munkálkodásomnak máig talán legjelentékenyebb szegmenség képezi.

Kétségtelen, hogy az életművem alkotó valamennyi kötetnek elolvasását hasznosnak tartanám, és evégett szívből ajánlom is, ám mint mondtam, nem kívánom a naivítás határait súrolni ilyesféle elképzeléseim által. Ennek kijelentésével azonban másfelől vállalnom kell ama feladatot, hogy néhány oldalnak odaszentelése által alaposan megismertetem Olvasóimat a címben foglalt problémakörrel,

elvégre ha a kifejtés itt túlságosan vázlatosra sikerül, lényegében a megértés folyamata válna igencsak megnehezítetté, mi több, esetleg teljes mértékben el is lehetetlenülhet. Így tehát beszéljünk a kérdésről oly módon, hogy annak gyökereit ragadjuk meg, ugyanakkor továbbra is bátorítva mindenkit a fentebb említett két kötetnek elolvasására a pontosabb és teljesebb megértésnek kedvéért.

Jómagam a 2013-as esztendőnek lelegején ismerkedtem meg, még a Magyarországi Keresztény-katolikus Misszió (a kérdéses szervezet a kötet megírásának idején a Magyarországi Ókatolikus Egyház nevet viseli, amely a Scrantoni Unió tagjaként az ókatolicizmus kevés számú hiteles képviselőinek egyike) akolitus tagjaként. A szacerdotális életút, mint Hivatás egészen tizenöt esztendőös korom, azaz a 2005. esztendő óta hűségesen kísért, azonban a mainstream, fősodorbeli egyházak és felekezetek fojtogató, nyomasztó és erőteljesen levegőtlennek ható légkörét életemnek egy konkrét pontján túl már nem találtam a magam szellemi kibontakozása számára megfelelő közeget biztosítani képesnek és hajlandónak. Tagadhatatlanul olyan közösséget kerestem, amelynek középponti és szerves eleme a szakramentalitás, azaz a kétezeréves Apostoli Folytonosság által fenntartani hivatott tradicionális láncolat jelenvalósága. Számomra, mint ahogyan ezt többek között „A Gnózis szakramentális természetéről” szóló kötetemben is leírtam, enélkül az élő és eleven tanátadási és felhatalmazási láncolat nélkül nem létezik hiteles értelemben felvethető kereszténység (akár mainstream, akár gnosztikus értelemben felvetett), nem létezik valódi szakramentalitás, és ami még talán ennél is fontosabb, nem létezhet egyház sem. Ilyesféle érvényes tanátadási láncolatokkal rendelkezik többek között és egyebek mellett (bár a szóban forgó érvényességnek köre így is kimondottan kicsiny sugarú és zárt) a Római

Katholikus Egyház, az orthodoxia, az ókatholicizmusnak utrecht-i és scrantoni ágai, az örmény és monofizita kopt egyházak, illetőleg bizonyos megkötésekkel az anglikán világegyház egyes képviselői. Természetesen eme felsorolás messze nem teljes, és a mindenkor tökéletes alaposságot követelő kritikusaim minden bizonnyal felróják majd nekem a pontatlanságot, ám rájuk már előre reagálva ki kell jelentenem, hogy könyvem nem akadémiai tekintélyre számot tartó vallási ismertetőnek szánom, hanem mintegy rá kívánok mutatni általa bizonyos alapvetésekre.

E felsoroláson túl léteznek még egynémely, úgymond egyedi és egyéni utak, sőt ha úgy tetszik, egyenesen „sajátutak” is, amelyek éppen evégett a keresztény szakramentalitás egészen különleges és figyelemreméltó alternatíváit jelenthetik. Mint azt régi, hűséges Olvasóim talán már kitalálhatták, az úgynevezett *episcopi vagantes* mozgalomra gondolok itt, jelesül azokra a vándorló (egyések valamilyen rejtélyes oknál fogva hajlamosak ragaszkodni a véleményem szerint erőteljesen pejoratív „kóborló” jelzőhöz) püspökökre, akik távol a nagy egyházak lélekgyilkos gépezeteitől képesnek mutatkozhattak már nem egyszer a történelem folyamán átmenteni és megőrizni bizonyos értékszerűségeket. Vándorló püspökök tartották fenn az ősi és autentikus liturgikus formákat akkor, amikor a mainstream egyházak zöme gátlástalan és galád módon elárulta ezeket, és ami a mi szempontunkból még ennél is lényegesebb, ezeknek a püspököknek némelyike hűségesen őrizte a keresztény *gnosis* szellemiségét azok között a körülmények között, amikor is azokat korántsem volt olyan divatos és kifizetődő megőrizni. A vándorló püspököket egyházi berkeken belül természetesen elterjedt szokás úgymond „nem szeretni”, és sajnálatos módon sokan közülük valóban rászolgáltak az őket övező, legtöbbször korántsem

hízogó vélemények fenntartottságára. Valóban, társulván a kortárs, magyar és ausztriai származási gyökerekkel egyaránt méltán büszkélkedő +Stephan A. Hoeller gnosztikus püspökhöz magunk is kijelenthetjük, hogy ezeknek a vándorló főpapoknak zöme sajnálatos módon olyan ember, akit „nem igazán szívesen hívnánk meg magunkhoz vacsorára”. Többségüket a fővonalbeli, hivatalos egyházak úzik el, vagy rekesztik ki köreikből, avagy az illető önszántából, hasonlóan a valóban elhivatott és hitelt érdemlő kevesekhez, a saját szellemiségét követve dönt az elszakadás mellett. Ezek a személyek általában rettenetes mentális és pszichés sérülésekkel terheltek, esetleg éppen már eme sérüléseknek megléte készítette őket arra, hogy egyházi pályára lépjenek, problémáik pedig az idő előrehaladtával egyre inkább elmélyülhetnek, különösen is akkor, amikor számtalan megaláztatást követően végül valamiféle rangra tesznek szert az *episcopi vagantes* körein belül. Ilyenkor rendszerint felszínre kerülnek azok a régen elfeledett, esetleg tudatosan eltemetett és elfojtott hajlamok, amelyek korábbi kudarcukért részben, vagy egészben felelőssé tehetőek, és a függetlenség által biztosított szabad levegő mintha csak tovább szítaná, semmint magashegyi szanatórium módjára enyhítené a gondot. Az ilyenkor jól megfigyelhető és körülírható tünetegyüttes egyébiránt annyira markáns, hogy valóságos diagnosztikus kritériumrendszert lehetséges reája építeni, mi több, a szóban forgó problémának már neve is van: jelesül *mitraláznak*, vagy *posztkonszetrációs szindrómának* nevezik, utalván arra, hogy az állapot kifejeződése rendszerint a püspökké való szentelést követően válik igazán jellegzetessé. Ismerkedjünk meg tehát a továbbiakban eme tipikus szindrómának tünettárával.

A diagnosztikus kritériumok teljesülése szempontjából talán legjellemzőbb szimptóma ama tulajdonságoknak és

jellemvonásoknak elmélyülése, mint az arrogancia, gőg, a reális kompromisszumokra való teljes képtelenség, irreális önhittség, a látókör drasztikus beszűkülése, valamint a paranoia, azaz a vélt és valós ellenlábásokkal való folyamatos hadakozás, árnyékökölvívás, és nem utolsósorban az egyre és egyre irreálisabb elképzelések és célok megfogalmazása és erőltetése egyházi vonalon. A probléma rendszerint már röviddel a püspökszentelést megelőzően felüti a fejét, az illető általában különféle hangzatos ígéreteket tesz mindazoknak, akik így, vagy úgy hajlandónak mutatkoznak támogatni őt a püspökség felé vezető úton. Ilyesféle ígérek lehetnek többek között az *Egyházi Rend* fokozataira való szentelések az egyes aspiránsok számára, tekintve hogy ezt a tradíció tanítása szerint kizárólag a püspöknek áll jogában és lehetőségében megtenni. Egészen egyszerűen fogalmazván a leendő vándorló püspök a papszentelésre vágyóknak papszentelést, a diakónusjelölteknek diakónusszentelést ígér, míg az ambiciózusabb támogatóknak alkalomadtán nem mutatkozik fukarnak már most felajánlani egy segédpüspöki (a segédpüspök is valódi püspök) titulust, ezeknek zömét azonban az állapotából adódóan általában nemigen tartja be. Célszerű amolyan módon elképzelnünk a dolgot, hogy a püspökszentelést megelőző időszak a folyamatos, már-már krónikusnak nevezhető ígéretések és fogadkozások korszaka, elvégre fogadkozni egészen sokféle dologban lehet, majd pedig, a várva várt konszekrációt követően a szinte menetrendszerű memóriazavar és felejtés időszakát kezdenek élni a folyamatban involváltak. A „betegségben” szenvedő személy ugyanis rendszerint nemcsak, hogy váltig állítja, ilyesmit ő valójában sohasem ígért, hanem ráadásképpen még az „És ezt mégis hogy képzelted?” gőgje is megjelenni látszik viselkedésében. Nemcsak, hogy rendre elfelejti gyakorlatilag valamennyi korábban tett ígértét, hanem

ráadásul még a kérdéses személy számlájára is megpróbálja ráírni a konfliktust, mondván: „Önhittség és felfuvalkodottság részedről, hogy ilyen kérés egyáltalán eszedbe jutott...”

Egy másik sarkalatos, és egyúttal egészen jellegzetes problémapontja ennek az adott betegségnek a gondolkodás igencsak furcsa, olykor egészen követhetetlen logikát reprezentáló iránya, amely egyúttal rendkívül groteszk következetlenségekbe képes beletorkolni. Ennek jellegzetes példája, amikor az illető *episcopus vagans* egyszerre vet el és vesz semmibe döbbenetes magabiztossággal bizonyos, a mainstream egyházak körében kikezdehetetlennek számító egyházfegyelmi szabályokat és dogmákat, míg egyúttal képes oly módon ragaszkodni némelyikhez, mintha csak valósággal az élete múlna rajta. Tipikus példája ennek egy Hazánkban a 2010-es években működő független katolikus püspök, aki hallatlanul megengedő attitűddel viszonyult teszem azt a papok és püspökök homoszexuális kapcsolatainak irányában, dacára mindennemű ezzel kapcsolatos egyházi hagyománynak és tiltásnak, ám ugyanakkor döbbenetes dühöngéseket volt képes produkálni ama esetben, amikor például a püspökjelöltek közül valaki nem kívánta kivárni az erre javasolt életkori határt, amelyet nem mellesleg az általa hivatkozott történelmi egyházak sem írnak elő kötelező érvénnyel, és bőségesen léteznek esetek a felmentés lehetőségességét igazolandó. E történés tökéletesen rámutat ama logikai következetlenségekre, amelyekre a vándorló püspökök némelyike előszeretettel ragadhatja magát. Gyakorlatilag képesek lehetnek jóformán a semmiből előrangatni, akár a legismeretlenebb és legmarginálisabb egyházi szabályozásokat, amennyiben ezek lehetnek hivatottak leginkább szolgálni az érdekeiket, és egyúttal vehemensen ignorálni azokat a hagyományokat, amelyeket jóformán az egész keresztény világ konszenzuálisan

elfogad. Mindezzel nyilván nem azt állna szándékomban mondani, hogy ne lehetne felülírni szükség esetén a leginkább bebetonozódott szabályokat is, mint ahogyan azt sem állítanám, hogy olykor nem érheti meg foganatosítani egy kevésbé ismert, kevésbé gyakorolt rendelkezést, azonban már pusztán a következetesség és komolyan vehetőség kedvéért célszerű volna eldönteni, hogy az illető úgymond melyik térfelet kívánja elfoglalni gondolati rendszere és programja számára. Az, hogy személyes érdekeim szerint hol a szélsőségesen liberális, hol pedig az ultrakonzervatív térfelet pattogatom a labdát, bizonyos esetekben kimondottan ellenszenves viselkedésnek és magatartásmódnak hat, bármennyire szeretnék egyesek mindezt meglehetősen leegyszerűsítéseik által a rugalmasság jelzőjével illetni.

Fejezetrészünk zárásaként szükséges szólnunk még egy, igencsak gyakori jelenségről az *episcopi vagantes* mozgalom körein belül, ez pedig a szentségi lopás, amely többek között Hazánkban is megesett, méghozzá nem is annyira régen, 2016 környékén. Szentségi lopásnak nevezzük ama jelenséget, amikor az elkövető személy megtévesztések, intrikák és különféle hazugságok útján tesz szert püspöki címére, illetőleg olyan információkat hallgat el a szentelést végző püspökök előtt, amelyeknek ismeretében az illetőt bizonyára nem szentelték volna, nemhogy püspökké, hanem az égvilágon semmivé sem. Ilyen például, amikor mondjuk „vetélytársamat” (mégis, mennyire kiábrándító, hogy egy püspöki cím kapcsán ilyen kifejezéseket vagyunk kénytelenek használatba venni) különböző eszközöknek latba vetése által ellehetetlenítem, hiteltelenítem és mindenféle becsmérlő kifejezésekkel illetem, elérvén ezek által, hogy az illető helyett engem jelöljenek ki a szóban forgó megtiszteltetésre. Az ilyesmi nem csupán avégett számít különösen is becstelen cselekedetnek, mert az *episcopi*

vagantes világában minderre alapvetően nem is volna semmiféle szükség, tekintve, hogy a legtöbb vándorló püspök általában szívesen és nagy gyakorisággal szentel újabb püspököket, hanem mert ezek a fajta ellehetetlenítési aknamunkák nem ritkán azt eredményezik, hogy a „vetélytárs” akár teljes hátralévő életére ellehetetlenül ezekben a körökben. Igaz ugyan, hogy a mozgalom viszonylag sokat megenged, ámde az összes többi ilyen irányú szerveződéshez hasonlóan a „kipontozódás” itt is végzetes és visszafordíthatatlan következményekkel jár. Ezek a törekvések rendszerint valóságos átkarolómanőverek módjára kerülnek kivitelezésre, nem titkán olyan tökéletesen démoni precizitással, hogy a szerencsétlen elszenvedő sokáig még csak nem is sejtethi, miért nem kíván máról holnapra egyetlen korábbi barátja sem szóba állani vele, és miért közlik vele egy ponton, ugyancsak máról holnapra, hogy „Sajnáljuk, helyetted inkább mégis G-re esett a választás”. Ama „barátokról” és „jóakarókról” pedig, akik ilyenkor az ember mellett megmaradnak, jóformán beszélnünk sem igen érdemes, merthogy leginkább az derül ki rövid úton róluk, hogy valóban barátok és jóakarók voltak ők, csakhogy nem a mi barátaink és jóakaróink. A szóban forgó személy egyébként (merthogy, mint mondtuk, valós személyekről esik jelenleg szó) notórius eltulajdonító hírében áll, aki előszeretettel emel át különféle dolgokat másoknak szellemi tulajdonából. Jellegzetes módon az általa „kormányzott” egyház elnevezését is úgy ollózta össze (hogy keményebb kifejezéssel ezúttal ne éljünk), többek között a Római és az Ókatolikus Egyházaktól, megnyilatkozásaiban pedig a lehető legnagyobb szenvtelenséggel állít képtelenebbnél képtelenebb dolgokat, amelyeknek valóságtartalmát (helyesebben annak hiányát) persze néminemű fáradság árán bárki ellenőrizhetné, csakhogy a

köznap valamilyen rejtélyes oknál fogva mindennemű kritika nélkül elfogadni látszik mainapság szinte bármit, amit csak az orra alá dörgölnek. Úgy vélem, ennél hangzatosabb zárszóra immáron nem is volna szükségünk, hogy végre tisztább és szélesebb horizontok felé vehessük gondolatmenetünknek irányát.

Tegyünk most egy pillanatra úgy, mint ama híres Szent Benedek, aki az ő nagyszerű szerzetesi regulájában olyan módon emlékezett meg a botránykeltőkről, mint akikkel jobb nem is foglalkozni (kötetünk egy további szakaszában persze még visszatérünk rájuk), hanem rátérni a náluknál sokkalta üdvösebb típusok ismertetésére, megítélésem szerint ilyenek is akadnak, még ha nem is éppen szép számmal. Az *episcopi vagantes* mozgalom ugyanis valójában lehetőség, méghozzá nem is akármilyen, ezt még mainapság, az eme berkekben végigkínlódott tíz esztendőnek ismeretében is bizton állítom. Merthogy rendelkezik eme mozgalom valami olyasféle rendkívüliséggel, amelyet voltaképpen sehol máshol nemigen érhet el a szellem szerelmese, és ez pediglen nem más, mint az a hallatlan szabadság és levegősség, amely a jelenleg kortársnak tekinthető egyházakban és egyéb vallási közösségekben jóformán egyáltalán nem található meg. A vándorló püspökök, mint olyasvalakik, akiknek különféle, később még részletesen taglalt okoknál fogva megadathatott a nagy egyházak „közösségizmusban” fuldokló rendszereiből való kikeveredés lehetősége, gyakorlatilag korlátlan személyes szabadságukat arra használhatják, hogy javítván a szervezeti és közösségi jelleggel szinte minduntalan és menthetetlenül együtt járó hibákon olyan kereteket teremtsenek, amelyek alkalmasak lehetnek a helyes értelemben vett szellemi kibontakozásra. Milyen kár, hogy mainapság erre jóformán egyikük sem képes, hiszen mint életművemnek korábbi szakaszaiban nem egyszer

állítottam, az ilyesféle lehetőségek megkaparintásához szükséges személyes képességek és készségek távolról sem esnek egybe azokkal, amelyek az e keretek között történő eredményes és gyümölcsöző megmaradás és működés céljából és érdekében szükségeltetnének. Tudjuk ugyanis, hogy főként napjainkban bármifajta pozíciót szerezni lényegében törtetéssel, agresszív arroganciával, a vetélytársakon való szégyentelen és gátlástalan átgázolással, gerinctelen helyezkedéssel és becestelen alakoskodással lehetséges, ezek a „képességek” azonban nem ritkán csupán az újonnan megszerzett hatalom első napjaiban garantálják, hogy a személy valóban képes lehet élni a rábízott lehetőségekkel.

Ahhoz ugyanis, hogy valaki ne csupán bitorolt, hanem birtokolt, legitim hatalommal legyen képes rendelkezni és élni, szinte kivétel nélkül olyan adottságok szükségeltetnek, amelyekkel már azelőtt rendelkezni kell, vagy legalábbis a kellő időben szert tenni rájuk, mielőtt még egyáltalán a hatalom megragadására gondolni lehessen. Alapszabály, legalábbis Julius Evola rendre felhívja rá a figyelmet, hogy „Nem szabad a hatalmat keresned, a hatalomnak kell keresni Téged”. A hatalom ugyanis nőnemű. Shakti-erő, amelyet birtokolni kell tudni ahhoz, hogy az illető ne vesszen el és ne őrlődjék fel általa. Ahogyan nincsen Shakti Shiva nélkül, úgy valódi, legitim hatalom sem létezik a hatalom legitim, valódi gyakorlója nélkül, azaz ama személy nélkül, aki azt adekvát és méltó módon használni tudja. Az ideális, eszményi *episcopus vagans* egyik fő és legfontosabb ismérve ugyanis egy erőteljes és kifejezett princípiumirányultság, illetőleg a szó leghelyesebb és legeredetibb értelmében felvetett befelé fordulás, helyesebben szólva valódi centroverzió, a Közeppontra felé történő orientálódás és elköteleződés, és őszintén, ki látott már valaha helyezkedő és törtető, arroganciától és gögtől fűtött

centrovertáltat? Jelen soroknak papírra álmodója példának okáért egészen bizonyosan nem.

Feltétlenül és mindennemű kérdés nélkül való módon szükségesek még olyan tulajdonságok és képességek a feladatra való alkalmasság számára, mint a doktrinális és praxeológiai kérdésekben (elmenvén akár a legaprólékosabb részletkérdéseknek szintjére is) való mélyreható jártasság, valamint nem kevés és gyenge fokú ismeret az adott tradíció (akár mainstream katolikus-orthodox, akár gnosztikus) rituális és liturgikus örökségeit illetően, és persze nem mellesleg nagyfokú (és ezt talán nem is lehet elégszer és elegendő mértékben hangsúlyozni) emberismeret és lélektani készség. Látható tehát, hogy az *episcopi vagantes* süvegére és pásztorbotjára áhítozóknak számtalan képesség elsajátítását szükséges megejteniük útjuk során, feltéve ha nem rendelkeznek már eleve mindegyikkel. A sajnos rendszerint majdhogynem divatossá vált közvélekedéssel ellentétben a főpapi életutaknak ezen válfaja nemhogy nem könnyebb, hanem egyenesen nagyságrendekkel nehezebb, mint a mainstream, fősodorbéli egyházi közösségek berkein belül formát bontó püspökségek esetében. Ideje volna valahogyan, lehetőség szerint minél hamarább eredményesen leszámolnunk azon nézetekkel, amelyek szerint vándorló püspök abból lesz, aki nem alkalmas ezen kívül jóformán semmi másra, ez az elgondolás ugyanis közkeletű kritikaként szokott megfogalmazásra kerülni, mintha csak valami vallásszédelő bohócokról beszélnénk. Holott, kiindulván a vándorló püspökökre leginkább jellemző sajátosságából, jelesül a „szinte korlátlan hatalom, korlátlan szabadsággal és korlátlan felelősséggel karöltve”, minden bizonnyal megsejteni vélhetjük, hogy mindez nem holmi óvodás homokozó, ahol infantilis lemaradottak püfölik egymást vödrökkel és

homokozólapátokkal. A szinte tényszerűségként megállapítható sajátosság, hogy az *episcopi vagantes* köre pillanatnyilag szinte kizárólag ilyenekből áll, semmi esetre sem mond ellene ama álláspont tarthatóságának, hogy mindennek nem okvetlenül kellene így lennie. Mégis, miért volna magától értetődő, hogy mindenkinek eleve meg kellene hülyülnie azután, hogy az áhított főpapi süveg a fejére kerül? Mintha nem volna ennek a mozgalomnak olyan szellemi előfutára, mint példának okáért Jean-Pierre Danyel, Hugh George de Willmott Newman, avagy Carmel Henry Carfora. Mily döbbenetesen nagy kár, hogy a gnosztikus „oldalán” ezidáig nem nyilvánult meg egyetlenegy kiválság sem. Mindennek érzékelésem és érzésem szerint főként abban leledzik oka, hogy a modern neo-gnosztikus mozgalom valóban egyfajta „rossz elemek gyűjtőhelye” szerepét tölti be a spiritualitást egyébként erőteljesen igenlőknek körében, az ezen berkekben tevékenykedők pedig legtöbbször maguk is súlyosan megtévesztett tévelygők, ám nem ritka az sem, hogy valóságos megalomán szörnyetegek leselkednek prédára éhezvén e gigantikus mocsárvilág terein belül, hogy az egyébiránt esetleg jobb sorsra is érdemes törekvők köréből vonjanak egyeseket a saját, igencsak kétes fényben tündöklő bűvkörükbe. Amint azonban az általánosságban lenni szokott, a fa valóban gyümölcséről, a forrás pedig vizéről ismerszik meg, így nem ritkán fogalmazom meg tanács gyanánt a hozzám fordulók számára, hogy „Vess egynehány alapos pillantást a követőkre, aztán köteleződj, vagy határolódj el a mesterüktől”. Mindenkinek jó szívvel ajánlom eme gondolatot, ha másra nem, hát megfontolásnak céljára mindenképpen.

Mégis miben, mennyiben és hogyan tudhat többet a vándorló püspök, mint mainstream társai? A kérdés megválaszolásához fontos volna mindannyiunknak megérteni,

hogyan az *episcopus vagans* nem feltétlenül holmi megátalkodott renegát, közveszélyes vallásszédelgő, vagy teszem azt egyenesen önnön emberi mivoltából kivetkőzött, törtető fajnók. Tegyük fel, hogy „pusztán” olyan szellemi különútról van szó, akit a hagyományos vallási rendszerek körében uralkodó állapotok nem emelnek a maga által vágyott és igenelt szellemi magaslatokra, és valamiképp többet, mást és máshogyan kíván tudni, mint amit ezekben a berkekben általában tudni lehet, szabad és megengedett. Az ugyancsak közkeletű és divatos vélekedésnek ellene menvén állítjuk ugyanis, hogy nem mind közveszélyes örült, aki önmaga számára a lehető legnagyobb mértékű önállóságot, szabadságot és mondjuk ki: hatalmat óhajtja. A legtöbbeket a horizont váratlan feltárulása, a mélység és magasság együttes berontása a személyes térbe, mindennemű híd, biztosítókötél, korlát és fogódzó nélkül valóban megrémiszi, és nem ritkán a semmibe taszítja, ámde ismernie kell az embernek önmagát olyannyira, hogy eldöntse: ezeken a névtelen és kevesek által járt, hallatlanul levegős és tiszta vidékeken átall vezet-e az útja, avagy számára a többség, a nyáj, a csorda által koptatott kaptatók vannak fenntartva. Korántsem veszélytelen vállalkozás, már a pusztán döntésnek meghozatala, nem is beszélvén az ennek nyomán feltáruló és megmászendó valamennyi újabb lépcsőfokról, de ugyan már! Felejtjük el, hogy a spiritualitás, a szellem világa valamiféle kellemes lábvíz, amelyben bárki kedvére megfürösztheti magát, csak vállalni ne kelljen semmit sem. Léteznek ugyanis azok, noha a többségnél hallatlanul csekélyebb számban, akiket nem rémít meg a Mélység, mi több eleve óhajtják, várják és vágyják azt, számukra ugyanis a középhszerű, a langymeleg, a népszerű, a közösségi nemcsak végtelenül semmitmondó, hanem rémségesen nyomasztó is egyben. Nekik mit mondhatnánk?

„Nem, mert, csak”. Általában eme válasz fogalmazódik meg a többség részéről, ám módfelett semmitmondó és súlytalan válasz ez azoknak ajkáról, akik sohasem mozdultak ki a háborítatlan akolból. Áldásos, hogy a szellem szerelmesei rendszerint egy ponton túl már nem találják önmaguk számára megelégtetőnek és elfogadhatónak ezeket a féle válaszokat, és végül kisebb-nagyobb gyötrődéseket és tépelődéseket követően végső soron igent mondanak az Útra. Az ő ösvényük lehet, és igazság szerint értük, számukra termett az *episcopi vagantes* világa, sőt ha úgy tetszik, valójában egyedül ők ennek a páratlan kincznek örökösei, csak lennének, lennének végre képesek visszavenni a magunk világát a benne joptalan és becstelen módon pöffeszkedőktől! Ha tehát úgy merül fel a kérdés, hogy mégis mit adhat egy vándorló püspök, amit mások, jelesen a mainstream társak megadni nem tudnak, akkor lényegében kérdésre kérdéssel szükséges felelnünk. Imígyen: „Mégis, mit adhat a szabadság, a hatalom, a levegősség, a felelősség, az önállóság, amit semmi más nem képes megadni?” Ez az, amit csakis az alkalmas megválaszolni, akinek füle van a hallásra, és szája a beszédhez, a többiek lényegében a kérdést sem igazán értik, nemhogy érdemben felelni tudnának rá. Gondolatmenetünk nem is róluk, nem számukra szól.

Gyakorlatiasabb felségvizekre evezvén azt mondhatjuk, összhangban korábban már hivatkozott kötetünkkel, hogy egy független (vándorló) püspök számtalan olyan területen mozoghat páratlan lendülettel és kecsességgel, amelyeken mainstream társaikat általában végletesen megkötik az elődeik, a történelmi egyházak által alkotott korlátozások és szabályozások. Tapasztalataim szerint az *episcopus vagans* olyan fajta, aki könnyűszerrel elnavigál és boldogul olyan környezeti viszonyok között is, amelyeken a legtöbb, önmagát

tudatosan, avagy a mindenféle bevésődések által megbéklyózni engedő társuk rendre rajtaveszt. Amikor a fősodor összezavarodik, mentegetőzik és kifogásokat keres, a vágáns képes pusztán a saját értelme, tudása és meggyőződése szerint mérlegelni, cselekedni és döntéseket hozni, döntéseit pedig mindennemű gátoltatástól függetlenül és mentesen meg is valósítani. Persze, éppen ehhez lenne szükség a fentebb hosszán taglalt tulajdonságoknak meglétére, amelyek annak ellenére, hogy rendkívül ritkák, mégis megjelennek olykor az erre érdemes és alkalmas kevesekben. A vágáns püspök lehetőséget teremt a kívülállók számára. Menedéket ad a jogos ok nélkül kitzasztottaknak, felemeli a méltánytalanul elnyomottat, rangjához segíti a szellemi értelemben arisztokratát. Nyilvánvaló, hogy mindez a közepszernek kevésbé tetszik, és itt még hallatlanul finoman és cizelláltan fogalmaztunk. Szemben a mainstream vallások „közösségista” felfogásaival, amelyeknek szemében a legnagyobb érték pusztán és önmagában a közösség, mindennemű szellemi többlettől és minőségtől függetlenül, pusztán mennyiségi alapon szemlélve, a vágáns püspökség lehetőséget teremt az igaz és valódi, szellemi értelmű meritokrácia és arisztokrácia visszatérése számára, és egyúttal szerencsés esetben elzárja az utat a törtető közepszerűség előrejutása előtt. Valamennyi számúzótt szellemóriás beláthatja az eme kijelentésben rejlő mélyleges távlatokat és rettentő felelősséget.

Amikor ugyanis összegyűlik maroknyi, minden szempontból hitelt érdemlő és komolyan vehető, a princípiumokra szegeződő tekintettel létező személy, ezek képesek lehetnek valódi urak és úrnők módjára együttműködni, csakúgy, mint ahogyan azt az eszményi abasileia (királynéküliség) ideálja meghatározza. Ilyesforma keretek között avégett nem szükséges királynak jelenléte, mert

alkalmasint minden alkotó királyként uralkodik a saját belső univerzuma fölött, és amennyiben a szükség úgy hozza, bárki közülük előállhat valódi vezető módjára. Mennyire másmilyen távlatokat jelent ez, mint a nagy egyházak piramis módjára történő szervezkedési rendszere, és mennyire nagyszerűen társítható mindez a szellem gyermekei, a gnosztikusok törekvéseihez és céljaihoz. Korántsem a véletlen tehető felelőssé avégett, hogy korunk gnosztikusai nem egyszer és nem ritkán tettek kísérletet az *episcopi vagantes* által képviselt szellemi erőknek önmagukba olvasztására, tragikus módon azonban ennek sokkalta negatívabb következményei váltak nyilvánvalóvá annál, mint ahogyan ezt előre sejteni lehetett. Hogy minek köszönhető mindez? Nos, voltaképpen megfelelne itt az ugyancsak igazán divatos sztenderd-válasznak szellemében megnyilatkoznunk, és pusztán arra fognunk a dolgot, hogy az előke és kötény mindent és mindenkit megront, aki csak büvkörébe téved. Igazat felelnénk? Kétségkívül, csak hogy érdemes volna árnyalnunk némiképp a képet. Kétségtelen, hogy a mazonéria, mint egykorvult archaikus és autentikus beavatási szervezet, elvben alkalmas volna különféle beavatási potenciáloknak megnyilvánítására, korunkban már azonban mindennek vajmi kevés realitására lehet számítani. Érdemes volna mélyebben megvizsgálnunk ama kérdést, hogy vajon mikoron romlott meg ezen a vonalon szinte minden, ám tekintvén, hogy érdemi választ aligha volnánk képesek nyújtani, ezúttal megelégszünk annak konstatálásával, hogy a helyzet lényegét tekintve a nagy francia forradalom óta tulajdonképpen menthetetlen.

Abból kiindulván, hogy korunknak valamennyi neognosztikus szervezkedése alapjaiban érintett a szabadkőművesség által, minden okunk megvolna annak feltételezésére, hogy nem sejtethünk túlzottan nagyfokú

szellemi potenciálokot ezeknek a szerveződéseknek vonalán. A magam részéről a legelső teendőnek tartanám ennek a vonalnak megmentése érdekében, amennyiben valamilyen módon létrehozhatnánk egy szabadkőműves érintettségtől teljes mértékben mentes gnosztikus mintaegyházat, amely aztán teszem az a René Guénon munkássága által képviselt princípiumok alapján megszervezvéen önmagát lehetőséget teremtené egy teljes mértékben tiszta és makulátlan gnosztikus szakramentalitás képviselőjére. Feltéve, hogy nem vetjük el teljes mértékben a neo-gnoszticizmust, bár bizonyos megokolt vélekedések szerint ezzel járnánk egyébiránt a legjobban, kétségkívül elsődleges feladatunkként kerülne meghatározásra az irányzat mentesítése előbb a mazonériától, majd pedig ugyanilyen úton és módon az okkultizmus, spiritizmus, teozofizmus és New Age kerülne sorra. Ami pedig ilyenén módon megmaradna, az tulajdonképpen maga az esszencia, ha úgy tetszik, a kagyló mélyén rejtő igazgyöngy. Eme ponton nyilvánvalóan vetődik fel a kérdés, hogy nem volna sokkalta inkább indokolt és megokolt a neo-gnosztikus látásmód teljes elvetése, és a válasz erre csakugyan igenlő volna. Csakhogy, kimutatható egyúttal az a fajta igény, hogy ne üldögeljünk ölbe tett kezekkel, a magunk saját sebeit nyalogatván elefántcsonttoronyaink kényelmes rejtekén, keserédes szólamokat megeresztvéen időnként azzal kapcsolatban, hogy mennyire kár, szomorú és sajnálatos a tehetetlenség a Kali Yuga legsötétebb fázisának idején, habár kétségen felül sokkalta elegánsabb és úriemberhez méltóbb ez a kisujjeltartó kivonódás a feladat jelentette súlyoknak viselése alól.

Amellett, hogy tisztán, nyíltan és egyértelműen el kell utasítanunk a neo-gnoszticizmus jelenkori állapotát, és az irányzat körein belül megnyilvánuló változatos anomáliákat (amely elutasítást fentebb hivatkozott köteteink lapjain több

ízben határozottan meg is tettük), nem hagyhatjuk figyelmen kívül ama tényt, hogy a részünkről megnyilvánított elhatárolódás önmagában még nem old meg semmit. Egyszerűbben fogalmazván azt is mondhatjuk, hogy vélhetően a neo-gnoszticizmus egyetlen képviselőjét sem érinti közelebről, vagy mélyebben azon tény, hogy jelen soroknak írója nyíltan elhatárolódik az általa favorizált irányvonalától, vagyis mindezzel még semmit sem tettünk annak érdekében, hogy a menthető mégis megmentésre kerüljön. Eme fejezetnek lapjain tehát érdemes volna megfontolásra ajánlanom ama kérdést, hogy vajon tehetnénk-e mégis valamit a neo-gnosztikus irányzatok képviselőinek érdekében amellet, avagy egyenesen ahelyett, hogy egyértelműen elhatároljuk magunkat tőlük? Kiindulván ugyanis a korábbi kötetünk idevágó fejezeteiben hosszan taglaltakból, itt is ki kell mondanunk: a neo-gnosztikus egyházaknak elég jelentékeny hányada érvényes apostoli tanítási láncolatokkal bír, vagyis képes megnyilvánítani az apostoli tradícióban jelenlévő szakramentális potenciálokat. A legtöbb püspökszentelés, amelyet ezen a vonalon végeznek, rendelkezik valamennyi összetevővel, amely egy ilyesféle transzmissziót érvényessé tesz. Ezek (ezúttal teljességgel vázlatosan megfogalmazván) az Apostoli Folytonosság töretlenül kifejeződő jelenvalósága, a helyes intenció (mind a szentelést végző személy, mind a szentelendő egyaránt azokkal a szándékokkal vesz részt az adott cselekményben, amelyeket a tradíció mindig is megnyilvánított ennek vonalán, azaz a szentelő fél valóban püspököt kíván szentelni, a szentelendő pedig valóban püspökké kíván válni), valamint a megfelelő anyag és forma (tehát a rítus intakt volta) helyénlétele a szentelési folyamat során. Bár ezek a neo-gnoszticizmus felségvizein gyakorta sérülnek, mégis sok esetben tetten lehetséges érní érvényes (de

meg nem engedett) módon végrehajtott főpapszenteléseket, tehát egyszerűen szólván léteznek mainapság is érvényesen szentelt neo-gnosztikus püspökök, noha szenteléseiket a legtöbb fősodorbéli egyház nem tekinti érvényesnek a maga sztenderdjei szerint. Ezek a fajta érvénytelenséget kimondó megnyilatkozások néhány esetben valódi alappal bírnak, így megfontolásuk és figyelembevételük mindenképpen méltóak lehetnek az időnkre, ugyanakkor sokszor pusztán és csupán egyházfegyelmi, egyházpolitikai, mi több, olykor egészen egyszerűen hatalmi okok állanak a kijelentés háttérében. Ezeknek értő módon történő megvizsgálása és tekintetbe vétele minden egyes esetben egyéni és egyedi feladatot jelent, eme területen ugyanis az általánosításnak semmi hasznát nem vesszük, egyedül önmagunkat tesszük módfelett nevetségessé és hiteltelenné általa.

Tegyük fel azonban, már csupán gondolatmenetünk kedvéért, akár egészen hipotetikus módon, hogy léteznek érvényesen szentelt, valódi neo-gnosztikus püspökök, akik a maguk részéről egészen szépen és zavartalanul „elmuzsikálnak” amellet és annak ellenére is, hogy a magunkféle nyílt elhatárolódással viszonyul irányukban. Így tehát lényegében semmi hasznosat nem tettük, azon túl, hogy legalább egynémely olvasóinknak figyelmét felhívtuk az általuk jelentette veszélyekre. Mi lenne, ha megengednénk ezúttal magunknak annyi naivitást, hogy feltételezzük: ezeknek a szóban forgó személyeknek egy részét a magunk irányvonala számára akár meg is nyerhetnénk, így pediglen ténylegesen és valóságosan létrejöhetne egy olyan, érvényesen szentelt gnosztikus főpapokból álló alap, amelyről kiindulván sor kerülhetne a szakramentális gnózis felszabadítására és visszanyerésére a mazonéria, okkultizmus és New Age fogságából? Tény és való, és ezt megjegyezni rögvest sietnünk

is kell, ez a fajta naivitás egyébiránt végtelenül távol áll a személyünktől, mindazonáltal úgy véljük, életművünk nem lehetne teljes, amennyiben ne ejtenénk meg egy ilyen irányú gondolatkísérletet jelenlegi kötetünknek lapjain. Így tehát a jövőben akár azon feladatot is kitűzhetnénk önmagunk számára, hogy a gondolkozási rendszerünk irányában fogékony gnosztikus püspököket a saját irányvonalunknak számára megnyerjük, majd pedig az ő támogatásukra és lehetőségeikre alapozván elindítsuk a gnosztikus mozgalom helyreállítását és megtisztítását. Ennek lépéseit hivatott ismertetni a továbbiakban tanulmányunk következő szakasza. Minekutána jelen soroknak íróját a 2016. év folyamán az *episcopi vagantes* körein belül módszeresen és végérvényesen ellehetetlenítették, választott püspöki rangjától megfosztották, helyesebben elérték, hogy az illető a teljes elszigeteltség állapotában végül maga mondjon le róla, lehetőségeit másmilyen irányokban mutatkozott szükségesnek kiterjeszteni, és ezen törekvései során kapott rá az írásra, valamint arra, hogy gondolatait különféle előadásoknak formájában tárja a fogékonyaknak színe elé. Mindazonáltal mindennemű történéseknek ellenére jelenleg is szívügyének tekinti a vándorló püspököknek ügyét, így ha máshogyan nem is, legalább a gondolatébresztés feladatát magára vállalván kíván segíteni és inspirációkat nyújtani azoknak számára, akikben még pislákol némi fény és hajlandóság annak vonalán, hogy megmentsék az irányvonalat abból a szellemi posványból, amelybe mára kétségkívül belesodródott.

Sietni kell megjegyezni természetesen, és egyúttal világosan egyértelművé tenni, hogy eme felhívásunk a „visszavezetésre” korántsem azon elvek mentén történhetne legitim módon, mint amelyek a legtöbb másik ilyesféle kezdeményezés keretein belül megfogalmazásra kerülnek. Nem

egyszer olyasforma ajánlatokkal keresik fel egyesek (általában rendre a fősodor részéről) a vándorló püspököket, amelyeknek értelmében nekik mintegy „önvizsgálatot kellene tartaniuk”, majd „kárhuzatos egyénieskedéseiket” és esetlegesen meglévő „eretnek nézeteiket” feladván be kellene tagozódniuk egy már fennálló, mainstream egyházi szervezetbe, természetesen úgy, hogy az ehhez szükséges lemondásokat lehetőleg különösebb és komolyabb aggályok és ellenérzések nélkül tegyék meg. Mindez persze nem ritkán annak teljesen magától értetődő kijelentésével is együtt jár az ajánlattevők részéről, hogy az illető vágánsnak haladéktalanul le kellene mondania püspöki címéről, valamint még annak kívánalma is megfogalmazásra kerül, hogy az illető jelentse ki önnön papi mivoltának érvénytelenségét, ezzel egyúttal pedig vesse alá magát a szóban forgó nagyegyház püspöki szinódusának, vállalván ezzel persze ama kockázatot is, hogy a szóban forgó szervezet körein belül esetleg nem lehet több, mint a laikus hívőknek egyike. Eme elvárásokban gyakorlatilag talán a legnagyobb furcsaság, hogy megfogalmazóiknak mintha fogalmuk sem lenne arról, pontosan mit is kérnek, bárki ugyanis, aki a maga saját papságát és püspökségét komolyan éli meg és gondolja, tartozzon az illető akár a mainstream, akár az underground irányzatok körei közé, valójában semmilyen körülmények között nem volna hajlandó és képes lemondani ezekről. Ez azonban nem egoizmus, nem egyénieskedés, és nem arrogancia, mint ahogyan ezt egyesek mindenféle különbségtétel és árnyalás nélkül harsogni igyekeznek, hanem olykor „pusztán és csupán” a Hivatás igaz jele, amely Hivatással ha rendelkezik az ember, az gyakorlatilag arról ismerszik fel, hogy nem kíván, és nem is hajlandó lemondani róla. Egyikőnk sem azért hozza meg a nagy egyházakról való leválás, majd pedig a független keretek között történő

szentelések elfogadásának döntéseit, hogy majdan egyszerűen lemondjunk róluk, különösen nem avégett, mert valaki erre bennünket megkért. Mindenkor megmosolyogtat ez a fajta hiánya az ember- és lélekismeretnek, elvégre azok, akik ilyesfélékkel képesek és hajlandónak mutatkoznak előhozakodni, rendszerint a lehető legnagyobb komolysággal vezetik elő mindezt. Mintha csak azt feltételeznék, hogy az érintettek mindösszesen széles jókedvükre alapozván vállalták fel a „sajátútra” való rálépést, és egyedül avégett vállalták ennek az útnak mindenféle bizonytalanságát, homályát és fájalmát, hogy egy ponton túl egyszerűen lemondjanak róla. Pusztán abból kiindulván, hogy egyesek végül eme alternatíva mellett döntenek, még oktalanság volna azt feltételezni, hogy az *episcopi vagantes* körein belül valamennyien eme „eszményi lehetőségre” vágyunk és várunk.

Az én törekvésem tehát nem azzal áll elő, és nem ama javaslattal keresne fel bizonyos vándorló püspököket, hogy azok „térjenek meg”, mondjanak le címeikről, és csatlakozzanak mondjuk a római katholicizmushoz. Főként akkor tekintek ugyanis furcsállkodva, amikor is ezeknek az ajánlatoknak címzettjei mondjuk éppen a gnosztikusok, akik ugyebár az esetek túlnyomó többségében nem képezik részét a kereszténység fősodrához tartozó irányvonalak egyikének sem, illetéknéppen pedig eleve nonszensz megfogalmazni feléjük az ezekhez való visszatérés gondolatát. Az én jó hírem tehát az, hogy nem kell sehová sem visszatérni, nem kell sehová sem betérni, és nem válik majd szükségessé alárendelni önmagunkat senkinek sem, még a sokat pufogtatott és felhánytorgatott alázat jegyében sem. Mindösszesen, bár ez a kifejezés lényegében sokkalta fontosabb és mélyebb, mint amilyennek pillanatnyilag tűnhet, tehát mindösszesen arra volna szükség, hogy az érintettek csinálják jól, helyesen és

komolyan mindazt, amit csinálnak. Tehát ha vándorló püspökként a független katholicizmus és orthodoxia mellett tették le voksukat annak idején, akkor legyenek ismét azok, akivé egykoron válni szerettek volna. Ugyanígy, amennyiben gnosztikusnak vallják magukat, hát legyenek valóban, valódi reprezentánsai a gnosztikus tradíciónak, és ne áltassák magukat (no meg engem) azzal, hogy mindez csupán értelmezés kérdése, és egyáltalán „Ki vagy Te, hogy megszabd nekünk, mit tegyünk és mit nem?”. No és persze az én örök kedvencem: „Ki vagy Te, hogy ítélkezz?”. Sajnálatos módon igazán számos azoknak halmaza, akik nem haboznak rögvést illetéknéppen lepattintani önmagukról mindennemű jogos észrevételt. Abban nyilvánvalóan egészen bölcs igazság tükröződik, hogy a legtöbben éppen avégett lettek gnosztikusok, vagy egyenesen vándorló gnosztikus püspökök, hogy soha többé ne kelljen hallgatniuk a pálya széléről okoskodóknak hangjára, és soha többé ne legyen fölöttük olyan, aki diszponálhatna életösvényük felett. Ennek alapvető igazságtartalmát magam sem vonnám kétségbe, ugyanis ezzel éppen a magam érvelési menetét tenném azonmód teljességgel hiteltelenné, ugyanakkor mindenképpen szükséges felhívnom sorstársaim figyelmét arra, hogy a tökéletes szabadság csakis és kizárólag azoknak jár, akik hajlandóak ezzel együtt vállalni a felelősségnek egy tökéletességet megközelítő fokát. Egészen röviden: hatalmat az kapjon, akinek a felelősség ellen sincsenek különösebb kifogásai. A kettő ugyanis nem működik elvágólagosan, és amennyiben valaki nem tart igényt az egyikre, úgy csakis akkor járhat el korrekt módon, amennyiben egyúttal a másikról is lemond.

Felelősségteljes, szellemi értelemben komolyan vehető magatartást elvárni mindazoktól, akik a püspöki süveget óhajtják vajon miért is volna ítélkezés? Miért is volna

oktalanság a szellemi arisztokráciára jellemző követelményeket elvárni azoktól, akik önmaguk számára az ennek reprezentációjaként jelenvaló címet kívánják önmagukévá tenni? Nemde helyénvaló magatartás, amennyiben nyíltan rámutatunk abbéli igényünkre, hogy az a személy, aki önmagát főpapnak láttatni kívánja, ne viselkedjék ezzel párhuzamosan sültbolond módjára? Ellentétben egyesekkel, akiknek véleménye számomra jelen kérdésben egyáltalán nem képvisel súlyt és értéket, magam azt állítom, hogy semminemű ellenvetés és ellenézés nem róható fel azzal szemben, aki önmaga számára hatalmat áhít, a hatalomnak azonban, mint tudjuk jól, történetesen komoly ára érhető tetten, azaz mindazok, akik nem képesek használni és irányítani a hatalmat, meglehetősen hamar szembesülhetnek ama jellegzetességgel, hogy a hatalom kezdi el szépen lassan használatba venni és irányítani őket. Nem avégett, mert a hatalom eredendően gonosz és sötét valami, ilyesmiről szólni egyszerűen dilettantizmus, hanem mert ilyen a természete: irányítani kezdi viselőjét, amennyiben az nem képes irányítani őt. Hatalom annak való, neki azonban mindenképpen és mindenek felett, aki már bizonyos szinten most is hatalom, azaz akinek a hatalom valódi és autentikus része. Ezért nem lehetséges hatalmat adni, avagy horribile dictu megajándékozni valakit a hatalommal, a hatalom ugyanis mindig azé, aki saját erők által képes számára vonzáskört teremteni. Ellenkezésképpen a kérdéses személy jó esetben pusztán bitorolja a hatalmat, mi több, negatívabb kimenetelek esetén a hatalom birtokolja őt. Imigyen tehát igazán komoly figyelmeztetést intézek mindazokhoz, akik méltatlanságukat elfeledvén önmaguk számára hatalmat óhajtának. Kinek a hatalommal dolga nincsen, ne kívánjon főpappá válni.

Ugyanakkor amennyiben már birtokában van a nevezett

ajándék, hát tanuljon meg sürgősen bánni vele, mielőtt még a velejáró hatalom kezdené birtokba venni őt. Ilyesmit a 2014. és a 2017. esztendő közötti időszaknak folyamán bőségesen alkalmam nyílhatott nyomon követni, többek között és egyebek mellett Hazánk területén is. Egy ízben „közreműködhettem” egy független katolikus püspök útján, akit sajnálatos módon az általa felkészületlenül megragadott hatalom néhány hónapon belül egy szellemi roncs színvonalára süllyesztett alá, és hasonlóan mutatkozott a helyzet a fentebb már nevezett személy esetében is, akiben a méltatlanul bitorolt hatalom azokat a tulajdonságokat és hajlamokat erősítette meg, amelyektől éppen, hogy megszabadulnia kellett volna, lehetőség szerint még a szenteléseket megelőző időszakban. A helytelenül viselt hatalom a csalót még inkább csalóvá, a rablót még inkább rablóvá, a jellemében gyengét pedig még gyengébbé teszi. Így mindazok, akik az *episcopi vagantes* palástját viselik jobban járnak, ha megvizsgálják önmaguknak a hatalomhoz fűződő viszonyát, és szükség esetén megteszik a foganatosítandó lépéseket. A közhiedelemnek ellentmondván az alázat, mint olyan senkit nem fog mentesíteni, tehát önmagában nem elegendő, hogy az illető alázattal viszonyul a hatalomhoz. Nyilvánvalóan ez is fontos lehet bizonyos szinten, viszont kétségkívül érdemes figyelembe venni ama tényt, hogy az alázatosság önmagában nem szül erőt, és nem is elegendő ahhoz, hogy a személy a szükséges erővel boldogulni legyen képes. Mindennek feltétele egy inkább többé, mint kevésbé koherens és adekvát életrend és létszemlélet, amelyre nemcsak felfűzhető a mindennapi élet megélésének rendje, hanem a saját praxeológiai alapállás is meghatározható lehet. Példával illusztrálván nem kevés vágáns püspök jóformán sohasem celebrál, nem mutat be Szent Liturgiát, noha ez mindennemű szacerdotális aktivitás tengelypontját kellene képezze. Azon

érv, amely szerint egyedül, valamilyen közösségi jelenlét nélkül nem mutatható be a Cselekmény, mivel az természetéből fakadóan közösségi esemény, nos miként is fogalmazhatnák, egyszerűen „közösségista”. Nem komolyan vehető, és ami azt illeti, egyúttal erőteljesen büzlik a kifogás szagától. Ugyanígy nem méltányolható azon ellenvetés, amely főként a gnosztikus szellemiség kereszténységen kívüli ágazatainak képviselői részéről szokott elhangozni, nevezetesen hogy ők maguk nem kötődnek a Szent Liturgiához, elvégre az szerintük kizárólag a kereszténységre jellemző gyakorlat. Feléjük a kérdésem tulajdonképpen annyiban állana, hogy ez esetben miért is akartak egyáltalán az *episcopi vagantes* körein belülre kerülni, hiszen az szintén egy eleve keresztény alapokon álló képződmény, noha léteznek gnosztikus képviselői is szép számmal. Gnosztikus püspökségre szert tenni egyáltalán nem kötelező, és nem is elvárt, legföljebb mazonikus berkeken belül, ám ők szellemi szempontból amúgy sem számítanak túlságosan. Ugyanakkor amennyiben valaki a tradícióknak eme ágán képzeli el önmaga szellemi kibontakozását, úgy legyen kedves gyakorolni azokat a rituális kulcsokat, amelyek az adott tradíció szerves részét képezik, jelen esetben a Szent Cselekményt. Teljességgel saját tapasztalatokból kiindulván bizton állítom, pedig magam csak egyfajta *sacerdos vagans* lennék, hogy enélkül a sacerdotális út menthetetlenül zátonyra fog futni. Amennyiben valaki eme kérdésben nem ezt az álláspontot fogadja el önmaga számára, megítélésem szerint eleve kár a főpapságra törekednie, léteznek ugyanis ezeken kívül is hiteles alternatívái a gnosztikus szellemiségnek.

Rendszerint erőteljesen óvakodok attól, hogy a problémás helyzetek megoldását olyasféle absztrakt tényezőktől várjam, mint amilyen példának okáért a kegyelem, avagy a gondviselés. Ezeknek jelentőségét és fontosságát

természetesen sohasem vonnám kétségbe, ugyanakkor túlságosan is nagyszámú csigalassúsággal vánszorgó, önmagát megdermesztő egyházi intézményt láttam éppen, hogy vegetálni amiatt, mert vezetői lényegében minden egyes döntésük során a gondviselés és kegyelem beavatkozására várakoztak, és amennyiben ezek éveknek hosszú sora alatt sem mutatkoztak meg, esetenként ugyanaddig halogatták magát a döntést is. Nem állítanám sohasem, hogy pusztán egy-két változtatás elegendőnek bizonyulna a gyors, rohamos és látványos, pozitív irányú elmozduláshoz, azonban szintén tapasztalataimra alapozva mondhatom, hogy a Szent Rítus olykor ténylegesen sok dolgot megold, már amennyiben az illető képes adekvát módon elvégezni. Papok számára nem egyszer szolgáltam már ama tanáccsal, amely szerint kezdjen csak el szépen Eucharisztikus Liturgiát celebrálni napi rendszerességgel (lehetőség szerint magánmise formájában, tehát ez esetben közösség jelenléte nélkül), és problémáinak legtöbbje garantáltan meg fog oldódni. Nyilván dőreség volna pusztán erre bízni mindent, ám ugyanakkor tökéletesen alkalmas a különféle problémák elválasztására oly módon, hogy egy jelentékeny hányadukra eleve megoldást jelent, míg a többit érintetlenül hagyja. Ám kérdezném: nem sokkalta könnyebb mondjuk ötféle problémával viaskodni, mint ötvennel? Számomra egyszerűen komolyan vehetetlen ama áldozópap, vagy püspök, aki nem képes megtenni önmagáért és Hivatásáért ezt az alig ötven percet igénylő gesztust. Alapvetően nem értem, hogy e szándék meglétének hiányában miért is vállalják magukra egyesek mind ama feladatokat és terheket, amelyek a papság létállapotával járnak.

A következő, igencsak elképesztően gyakori tévképzet a stabil és Lényegre centrált világnézet, azaz pontosabban fogalmazva a helyes létszemlélés nem megléte. Sokakkal

egybehangzóan jómagam is szívesebben veszem használatba a nagyobb fokú aktivitást és jelenlétet sugalló „szemlélés” kifejezést, szemben az erőteljesen passzív „szemlélet” szóval. Természetesen nem elvárás, és nem is szerencsés a dogmatizmusokra épülő, bemerevedett világnézet, mint amely példának okáért a kereszténység legtöbb ágazatát jellemzi, ám ugyanakkor nem lehet elfogadni érv gyanánt a világnézet hiányára azon vélekedést, amely szerint egy gnosztikusnak nincsen szüksége stabil világrépre, elvégre ez egy direkt, személyes, tapasztaláson alapuló életút. Ténylegesen igaz ugyan, hogy a gnosztikus szellemiség nehezen tűr meg önmagán bárminemű korlátozó dogmatizmust és vaskalaposságot, ugyanakkor viszont figyelembe szükséges vennünk, hogy akiknek semmiféle fogalmi sincsenek arról, hogy pontosan mit is kívánnak megtapasztalni a direkt, személyes tapasztalás során, azok még elvi szinten sem lesznek képesek meghatározni önmaguk számára a célt. Egyszerűbben fogalmazva azok, akiknek fogalma sincsen a szellemi út doktrinális alapjairól, voltaképpen hasonlóan számítanak ama hegyászókhöz, akik úgy indulnak neki az adott csúcs meghódításának, hogy előzőleg nem tájékozódtak alaposan és részletekbe menően a szóban forgó vidék klimatikus, földrajzi, kulturális és terepviszonyairól. Az ilyenek ugyanis aztán minden alaphibát elkövetnek rendszerint, amelyet elkövetni lehetséges ezen a vonalon. Számtalan gnosztikus azzal az egyébiránt teljesen jogosnak tekinthető ellenérvvel áll elő ilyenkor, hogy ők maguk nem kívánnak dogmatikussá válni, és éppen avégett választották annak idején a gnosztikusok ösvényeit, mert itt volt elérhető számukra a lehető legnagyobb fokban megnyilvánuló személyes szabadság. Nos, ez valóban rendkívül kiemelt érvnek tekinthető, és a magunk részéről nagyon fontos erre módfelett nagy hangsúlyt fektetnünk,

ellenkező esetben joggal fognak bennünket törekvéseink során egyszerű hittérítőnek tekinteni, márpedig a hittérítés rendkívül ellenszenves elfoglaltság sokaknak szemében. E célból érdemes figyelembe vennünk egy nagyon fontos árnyalást, nevezetesen hogy megértsük: a rugalmas világszemlélet nem jelent egyet a világnézet hiányával, ugyanígy a világnézet hiányát nem lehetséges felmenteni azáltal, hogy az illető állítja: az ő világnézete bizony annyira rugalmas, hogy abba voltaképpen bármi belefér. A kettő ugyanis messzemenőig nem azonos egymással, és számos gnosztikus egyáltalán nincsen tisztában a kérdéses, olykor ténylegesen árnyalatnyi különbségekkel. Nem egy közülük éppen eme „világnézeti rugalmasság és nyitottság” álcája mögé bújtatja el az adekvát világszemlélet hiányát, és olykor úgy hajol és hajlong, akár a szél által ide-oda fújtt nádas. Alapszabályként könyvelhető el azonban ezen a vonalon, hogy rugalmasnak lenni akkor éri meg, amikor és amennyiben a személy rendelkezik olyasféle, stabilitást és egységet teremtő létszemléléssel, amelynek alapjáról kiindulván mindennemű exploráció kivitelezhetővé válhat. Lehetséges különféle szellemi kalandozásokat folytatni, mi több, a gnosztikus életösvény kimondottan bátorítja is ezeket, az út vándorának azonban okvetlenül rendelkeznie szükséges valamiféle horgonyponttal, avagy ha úgy tetszik: egy világitótoronynak fényével, amely akár a legzordabb mocsárvilágon való átverekedés közben is kijelöli számára az irányt. Ennek hiányában igazán könnyűszerrel el lehetséges tévedni, ezt jóformán bárki beláthatja, így tehát reményeim szerint kevesen lesznek azok, akik vitatkoznának ama állítással, amely szerint egy *episcopus vagans* számára megspórolhatatlan a stabil és biztos, Lényegre irányuló világnézet és létszemlélet kialakítása.

Ugyanígy elvárható véleményem szerint egy vándorló

püspöktől a rítus ismerete, azaz hogy ne akkor kezdjen ismerkedni az általa hirdetni, gyakorolni és megosztani szándékolt liturgikus gyakorlatokkal, amikor erre már konkrét kérdések és kérések irányulnak. Hogy Olvasóm értse, mire is gondolok itt, engedelmével megosztásra szánok egy számomra kedves történetet, amely bár valahol kedélyes mosolyra sarkall, mégis kiválóan szemlélteti mindazt, mit ezen a vonalon elmondani akarok. Körülbelül úgy a 2017-es év környékén kapcsolatokat kerestem egy hatvanesztendő körüli gnosztikus püspökkel, természetesen nem idehaza, akit ama kéréssel „leptem meg”, hogy szíveskedjék engem a gnosztikus püspökség méltóságára emelni. Az illető, bár kérésemet eleinte nyitottsággal, mi több, egy darabon egyenesen kitörő örömmel fogadta, egyúttal hangot adott ama gondolatának is, hogy most aztán akkor neki igazán mélyen meg kell ismernie a szükséges szentelések rítusát, mert korábban még sohasem végzett ilyesmit. Nyilván valahol akár még bájosnak is lehet tekinthető ez a fajta lelkesedés (amely mondanom sem kell talán, hogy összességében igazán hamar eloszlott, és a törekvésből persze semmi nem lett, mint ahogyan aztán a későbbieknek folyamán sem), ugyanakkor mégis sokat elárul egy meglehetősen baljós mentalitásról, jelesül arról, hogy a legtöbb aspiránst általában csakis addig érdekli a vándorló püspöki méltóság, amíg maguk azzá nem válnak, ezt követően pedig rendszerint elhanyagolják az ezzel járó kötelességeket, jelesül például az önművelést. Gyakorta megesik, hogy a szóban forgó személyeknek egyikét egykoron, rendszerint teljes évtizedekkel korábban főpappá szentelték, ezt követően azonban sohasem tett semmiféle érdemlegeset a vándorló püspökség vonalán. Talán mondanom sem érdemes, egyáltalán nem azt várnám el, hogy az illető mintegy „futószalagon” gyártsa, szentelje a soron következő vándorló papokat és püspököket, ezt ugyanis túlon túl sokan

teszik mainapság ahhoz, hogy különösebben lenyűgözzön a jelenség. Sokkalta inkább azt szeretném, hogy tevékeny legyen, aktív mindenféle vonalon, különösen is a maga szellemi útján, és ne egyszerűen kényelmesen üldögéljen a maga babérjain. A püspökké való szentelés mára már tipikusan a guénoni értelemben felvetett virtuális beavatás kategóriájába tartozik, tehát az illető még nem válik rendszerint beavatottá pusztán azáltal, hogy elvégzik rajta a szükséges rituálét. Néhány ezer esztendővel ezelőtt még feltehetően igen, ma már azonban egyértelműen nem. Ilyetén módon pedig mondhatni a legelső lépést képezi csupán a főpapszentelés, amelyet ideálisan egyre több és több újabb és egyéb lépésnek kell követnie, hiszen nem is lehetne elképzelni annál fájdalmasabb, kiábrándítóbb és silányabb látványt, mint hogy egy érvényesen avatott püspök egész életében csupán üldögél a babérjain, és jóformán eszébe sem ötlük, hogy felhatalmazásainak birtokában akár valódi beavatási processzust is folytathatna, mi több, esetenként tanítványok okítását is vállalhatná.

Tanulmányom lezárásaként összegezzük hát még egyszer, hogy egyáltalán „miért is volt szükség minderre”. Véleményem szerint avégett, mert az *episcopi vagantes* személyében, különösen is igaznak tekinthető mindez annak gnosztikus ágára, mindenféle szempontból olyan mozgalomról van szó, amely mainapság különösen is mostoha állapotban leledzik, pedig bőségesen megtalálhatóak volnának körein belül kiaknázatlan lehetőségek. A Sötét Kor idején, amikor minden korábban visszatartott méreg fokozatosan kibocsátásra kerül, és amikor minden elrejtett borzadály végre napvilágra jut, a fokozatosan halódó mainstream utak árnyékában a törekvő igazán bajosan találhatna a maga számára másmilyen alternatívát azon kívül, hogy Aleister Crowley szavaival élve maga vágja át magát a saját útján az őserdőn. Ehhez pediglen

éppen azt kellene megragadnia, ami korunkban még egyáltalán megragadható, és ez immáron nem a mainstream. Itt felemelkedvén egyfajta titánná kell válni, mégpedig azzá, aki képesnek bizonyul kilopni a tüzet azokból a körökből, amelyek oly méltatlan módon viselkednek vele, és nemhogy a táplálás és életben tartás feladatának nem tesznek eleget, de még az adekvát módon történő megosztás kívánalmának sem. Számottevő igazság azonban, hogy senki sem avégett válik pusztán és csupán (bár elsődlegesen és elsősorban persze avégett) egy adott beavatási tradíció letéteményesévé, hogy azt egyes egyedül a maga számára használja fel, hanem ama céllal is, hogy felkutassa a még alkalmas, beavatható tanítványokat, és megossza velük mindazt, amit a szóban forgó vonalon ő maga kapott és kimunkált saját magában.

Nemiel C Logismord,
Budakeszi
2023